

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

BRÆNDPUNKTET.

Nr. 3.

Februar.

1912.

Ved Herman Bangs Død.

(20. April 1857 – 29. Januar 1912.)

De, der kender Herman Bangs Bøger og derigennem har lært at holde af hans ejendommelige Forfatterpersonlighed, vil savne ham dybt. Nu vil hans Skrifter staa som et levende Minde om ham. Læser man Mikael's Død, Dannevirkenatten af „Tine“ eller nogle

af hans Smaanoveller, som han plejede at „fortælle“ ved sine Oplæsninger, staar hele hans Skikkelse lyslevende for en.

Jeg glemmer aldrig den første Gang, jeg hørte ham læse op. Han var saa lille og tilsyneladende ubetydelig, da han traadte ind i Salen med den høje Hat i Haanden, Blomst i Knaphullet og et forunderligt fraværende Udtryk i Ansigtet. Ganske stille begyndte han at fortælle, som talte han med sig selv og ikke for et talrigt Publikum. Efterhaanden forandredes hans Udtryk; han fortalte ikke mere, men blev uvilkaarlig for ens Bævidsthed snart den ene, snart den anden af de Personer, han skildrede. Man levede med i det hele.

Det, der tiltaler mig mest ved Herman Bangs Fortællinger, er den Evne, han har til at finde — selv hos de ubetydeligste Mennesker — interessante Træk, der gør dem stemningsfulde i deres Omgivelser. At skildre ejendommelige Mennesker kræver langtfra saa stor Kunst som at aflokke intetsigende Personer Interesse.

Naar man hører Folk, der har været sammen med Herman Bang, fortælle om hans forbavsende Viden paa alle Omraader, saa ved man, at det ikke alene er et Digtergeni, men ogsaa et ædelt Menneske og en stor Begavelse, der er død. Sp.

Paragraf 207.

I har bedt mig fortælle „et lille Skoleminde“.

Det er vanskeligt at finde noget, der revet ud af sit Sammenhæng og i stærkt forkortet Form — som det jo maa være — kan formodes at interessere.

Men lad mig da fortælle en ganske dagligdags Betydning, som har faaet en vis Betydning for hele mit senere Liv.

Jeg sad en dejlig Forsommerdag — jeg var den Gang i 3. Latinklasse — ved Totiden oppe paa mit Værelse og læste. Solen skinnede, Fuglene sang, Skoven var lige sprunget ud, og fra mit Vindue hørte og saa jeg det altsammen, naar jeg tog Øjnene fra Bogen og lod Blikket glide ud over Grønnehave lige ned til Aaen.

— — „Dativ styrer: at gavne, skade, være med, imod, føje, give efter for . . . staa bi, raade Bod paa, skaane“ . . .

Nej der havde jeg jo glemt „sørge for“ . . . Saa om igen forfra. Og igen var der sprunget over . . .

Det var Paragraf 207 hos Madvig. Den fyldte en Side og skulde kannes udenad.

Og igen og igen søgte jeg at hamre disse døde Ord ind i Hovedet, og atter løb Tankerne løbsk til Livet, der kaldte udenfor . . .

Klokken blev tre. Latintimen begyndte. Jeg kom først op, fik slet?, fik Bank, blev kaldt en Dovendidrik og maatte sidde over Lørdag Eftermiddag.

Jeg lærte hele Siden med Eksempler og Under-eksempler — og jeg glemte det meste af det igen.

Jeg blev selv Lærer, og rundt omkring i de Fag, jeg fik at gøre med, traf jeg under den ene eller anden Form igen „Paragraf 207“, som skulde læres, fordi det nu engang var noget, man maatte kunne.

Og jeg spurgte mig selv: Hvorfor?

Og jeg tænkte paa den Latintime, hvor jeg uden en eneste Fejl kunde have fortalt, hvilke Træer der var sprunget ud, hvilke Blomster der var i Grønnehave,

og hvilke Fugle der var kommet tilbage — og hvor jeg fik slet?, fordi jeg ikke kunde opremse de Verber, der styrer Dativ paa Latin.

Det blev mig noget af en Rettesnor ved min Undervisning. Og naar Undervisning i vore Dage er gaaet saa meget frem, og hele Ungdommens Syn paa Begrebet Skole er blevet saa glædelig forandret, skyldes det ikke mindst den Omstændighed, at vi ikke nøjes med at undervise i det, vi selv har lært, og som vore Elevers Forældre har lært; men vælger og vrager, sigter og skyder ud og drager helt nye Omraader ind i Undervisningen.

Men ogsaa os sidder det overleverede jo i Blodet og gør sig ganske ubevidst gældende.

Og hvis nogen af jer bliver Lærere, vil I sikkert i det, vi har lært jer, finde manganen en Paragraf 207, som I stryger. Og det var heller ikke godt andet.

Livet er Fremmarsch, og Vejen skal gaa over tidligere Tidens Afgudsbilleder.

Henrik Madsen.

Charles Dickens.

I Westminster Abbey staar en Kiste, ja, der staar mange, men en af dem er i disse Dage smykket med talrige Kranse, det er den, som bærer Indskriften Charles Dickens. Han blev født den 7. Februar 1812 i Portsea, hvor Faderen var en fattig Reporter. Da Charles var 10 Aar gammel, flyttede Familien til London.

Her gik det Faderen meget daarligt, saa at Drengen maatte arbejde hos en Blanksværtefabrikant. Charles havde nu kun det ene Ønske, at komme i en ordentlig Skole. Dette lykkedes dog først nogle Aar efter, da hans Fader fik en bedre Stilling. Han modtog dog aldrig mere Undervisning end at hans Fader, en Gang da man spurgte ham, hvorfra Charles Dickens havde faaet sin Opdragelse, svarede: „Han opdragede sig selv.“

15 Aar gammel fik han Plads paa et Sagførerkontor, senere blev han Journalist og Forfatter.

Noget finere og fornøjeligere end hans berømte „David Copperfield“ kan man næppe tænke sig; den er med Rette kaldt Literaturens Mesterværk. Han regnede selv denne Bog for sit bedste Værk og kaldte den „mit kæreste Barn“. At beskrive David Copperfield er næsten umuligt, men vil du have et Indtryk af Charles Dickens, saa læs den selv.

I Westminster Abbey staar en Kiste, ja, der staar mange, men ingen af de Mænd, som ligger begravet her, skylder vi danske mere end Charles Dickens.

Scriba.

Fra Skolen.

Maanedsoversigt.

Maanedens har staaet i Frostens og Vintersportens Tegn. Lige fra „Brændpunktet“ sidst udkom har Søer og Damme og -- hvad der for os har større Betydning -- K. S.'s Bane været dækket med mer eller mindre herlig Is.

Opfordringen i vor sidste Skøjteartikel gik heldig-

vis ikke upaaagtet hen, og der er næsten ikke gaaet en Dag, uden at der til alles Glæde spenderedes et Par Fritimer til at dyrke den fornøjelige og sunde Skøjtesport. Forhaabentlig vil vi længe kunne nyde den — og Fritimerne.

Medens saaledes denne Side af Vinteren kun har været tilfredsstillende for alle, er maaske paa andre Punkter en lille Henvendelse her paa sin Plads. Der er, hvad vist ikke alle paa Skolen véd, en Samling morgenduelige Mennesker, der nogle Dage møder Kl. 8 om Morgenen. Det er paa disses Vegne vi taler, naar vi nu, skønt en Smule forsinket, som Goethe paa Dødslejet siger: „Mehr Licht!“, thi i den ældre Del af Bygningen er Belysningen langt fra overdaadig. Der vil være noget for „den sande Oplysning“'s Venner at gøre her.

En anden Bøn, som vi fra 2. Sal frembærer „paa vore grædendes Knæer“ er: Lad os for Guds Skyld faa et Vandglas eller Krus ved Posten paa Gangen. Vi Stakler og tørstige Sjæle, der iler derhen for at slukke vort brændende Begær efter Vand, finder kun en isnende kold Vandhane at drikke af. — Men der er maaske ingen af d'Hrr. Overordnede, der ser den Slags „Smaating“?

Der gaar paa Skolen Rygter om, at det fra bestemt Side skulde være foreslaaet ogsaa at holde „Morgensang“ Lørdag Eftermiddag. Rygterne taler ganske vist sandt, men vi kan dog berolige de opskræmte med, at Hr. Madsen bestemt har afvist denne Tanke, sikkert til almindelig Tilfredshed. Naar man ser, hvorledes Udgangen ligefrem stormes ved Ugens Ende, forstaar man ikke, hvordan denne Idé overhovedet er blevet fremsat.

Apropos Sang. Ind i Skolen er paa en uforklarlig Maade trængt et Omkvæd, der vel næppe fortjener Prædikaten Sang, men som dog har vundet en stor Udbredelse, selv blandt ellers fornuftige Mennesker. Det lyder: „Der er ingen, der ka' saa godt som Hansen og jeg“. At der er noget som helst morsomt i det, kan man vel ikke let begribe. — men naar man ser en halv

Snes unge haabefulde Medlemmer af Samfundet, der med hverandre i Hænderne i en Slags vanvittig Ekstase brøler det ud, maa man oprigtig haabe, at det som „Knold og Tot“ kun er en kortvarig Mani, der snart taber sin saakaldte Charme.

Som sagt, vi har haft det baade ondt og godt i denne Maaned, en mærkelig Tilstand, men altsaa lige noget for en Kritiker.

Det er haarde Ord, „En fra 3 G.“ skriver om sin Klasse i Nr. 2. Hvorvidt de alle er berettigede eller ej, skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme. Kun synes det bestemt, at der i 3 G. hverken er Stemning for eller Vilje til at være med til Oprettelsen af en Diskussionsklub. Det er saa meget desto sørgeligere, som de andre Klasser savner den Autoritet og Indflydelse, man med Rette kunde vente at finde i Skolens øverste Klasse.

Naar den saa tydeligt udtaler sig imod en Tanke, der fremsættes, er det ogsaa vanskeligt for 1 G. at gaa i Spidsen. Men derfor opgiver vi ikke Haabet, selv om vi ikke mener Tiden er til det nu; ad Aare skal og maa Diskussionsklubben blive til Virkelighed. En Interesseret.

Foreningen til Klassernes Forskønnelse har ved sin Formand, Hr. Otto Madsen, i 1. G. ladet ophænge 14 Shakespeare-Billeder i Ramme.

* * *

Adskillige af Klasserne vægrer sig ved nu i Kulden at blive paa Pladsen i Frikvartererne. Der bliver snart ikke noget for Hr. Hauberg at stille op.

Forleden Dag, da en af Lærerne var paa sin sædvanlige Runde for at jagé Drengene ned paa Pladsen, sagde han til en af dem: „Jeg synes, jeg har jaget dig ned to Gange før i dette Frikvarter.“ Hvortil den uaf-tige Dreng svarede: „Ja, en god Ting kan ikke gøres for ofte.“

* * *

Onsdag den 21. Februar Kl. 7 læser Miss Evelyn Heepe op.

Hip, hip, Hurra!

* * *

Redaktionen sluttet Torsdag den 8. Februar.

H. Christensens Bog- og Papirhandel,

Gl. Kongevej 105. — Telf. 2664.

Eget Bogbinderi. →#← Eget Bogtrykkeri.

Leverandør til Henrik Madsens Skole.

Alle Skolebøger. — Alt Skolemateriel.

Køb
Brændpunktet!

Husk Skolens Boghl.,

H. A. Sølling,

H. C. Ørstedesvej 42

(Hj. af Forchammersvej.)

Telf. 2340.

Stort Lager af Skolebøger
og Skolerekvisitter til Henrik
Madsens Skole.

Annønceer

i

Brændpunktet!
